

Velika dvorana Mestnega doma.

Besedilo

V nedeljo, dne 26. decembra 1915

ob pol 8. zvečer

dobrodelni koncert

v prid sirotinskega in vdovskega zaklada
padlih slovenskih junakov.

Sodelujejo: gdč. Dana Koblerjeva, koncertna pianistinja in učiteljica „Glasbene Matice“ ter kvartet prof. Kozine. (Kozina, Dermelj, Završan, Kragelj.)

Vspored:

1. a) D. Jenko: Vabilo. b) A. Hajdrih: V tihi noči. c) A. Foerster: Spak. Poje kvartet.
2. a) Liszt: Ljubavna pesem. b) G. Balakirev: Skrjanček. Igra gdč. Dana Kobler.
3. a) A. Foerster: Milica. b) A. Hajdrih: Slabo sveča je brlela . . . c) E. Adamič: Vasovalec. Poje kvartet.
4. a) E. Adamič: Franica. b) E. Adamič: Samota. c) A. Foerster: Njega ni. Poje kvartet.
5. Chopin: Scherzo b) mol. Igra gdč. Dana Kobler.
6. a) O. Deu: Še ena. b) J. Prohazka: Moravska narodna. c) L. Michl: Atila in ribič. Poje kvartet.

Cene prostorom: Sedeži po 3, 2 in 1 K. Stojišča po 60 vin., za dijake po 40 vin.

Predprodaja vstopnic v Česarkovi trafiki v Šelenburgovi ulici in na večer koncerta od 7. ure dalje pri blagajni.

Besedilo.

1. Vabilo.

Ljubica, pojd' z menoj,
Lepa je noč nocoj,
Bova svatvala!

Luna naj bode mi priča molčeca,
K plesu naj gode mi, voda šumeča,
Zvezde pa zlate pridejo v svate.

Ljubica pojd' z menoj,
Nič se nikar ne boj!

Simon Jenko.

2. V tihi noči.

Pesem, pojdi miloglasna,
v noči plavaj tje do nje,
ko jo zvezde, luna jasna,
s spanja mirnega bude.

Ko zamišljena si pase
s čuti sladkimi srce,
pesem tvoje žale glase
naj nje usta ponove.

Simon Jenko.

3. Spak.

Žari na vzhodu jutra svit.
Tomaž pa ribe gre loviti.
Megleno nad morjem pajčolan
In čoln se ziblje tja čez plan.
Vesla Tomaž, vesel vesla,
Saj danes zopet rib prodal.
Pa vzame sak in ga spusti v globino.
Vzdigne. Kaj nič ni?
Spusti ga drugič. Zopet nič?

To mi nagaja sam hudič!
Spusti v globino tretjič sak.

»Hoho, sedaj je pa težak!«
Kaj dvigne? Kozla črnega!
Ustraši se, obrne ga.

Res, kozel črn je in rogat,
Ves kosmat, grdogled in bradat.

Kako Tomažu se reži!
Kako žarijo mu oči!
Prekriža se Tomaž —
In spak sam skoči v morje.

Bil je vrag!

Anton Aškerc.

4. Milica.

Tako je sladka, tak je mila,
Kot bi rože dihala.
Krasna,
Kakor bi se bila v rajski rosi kopala.

Kakor zvezde nje očesa,
Ko ozrejo se z neba.
Kakor jelka nje telesa
Rast visoko ravnega.

Kakor sneg so nje ročice
Ki v planini se blišči.
Kakor zarja njeno lice,
Ko se v zori rumeni.

V njo sem se tako zamaknil,
Da mi solnce vgasnilo,
Da mi celj svet je vsahnil,
V rajskem svitu zrem le njo.

Franc Cegnar.

5. Slabo sveča je brlela . . .

Slabo sveča je brlela,
Zunaj dež je curkom lil,
Skupaj midva sva sedela,
Lep večer je nama bil.

Sladki smehi iz očesa,
Med solzami govore.
Telo se drži telesa,
Usta pa se ust drže.

Zunaj je nevihta vila,
Dež na okno je kropil.
Midva pa sva se ljubila,
Lep večer je nama bil.

6. Vasovalec.

Dobro jutro, zlato jutro,
Dober dan, ti beli dan.
Z bogom ti, devojka moja,
Daleč pot je prek poljan.

Očka, mati povprašuje:
Kje si pa tak' dolgo bil?
Kje? Tak dolgo sem popival,
Da sem še klobuk zapil.

Očka, mati, le verujta,
Dobro sem vas nalagal.
Saj le z mostu od radosti
V vodo sem klobuk zagnal.

Oton Župančič.

7. Franica.

Oj dobro jutro, mamica!	In pisemca je čakala
Pa kje je Vaša Franica?	In skrivaj tiho plakala.
»Oj bolna Franica leži,	Pa pisemca ji bilo ni
Pri njenem srcu zdravja ni.«	In bolna Franica leži.
»Ko si slovo na vojsko vzel,	Leži že bolna sedem dni,
S teboj je šel njen čas vesel;	Pri njenem srcu zdravja ni.«
Nemirna in pa žalostna	»Oj mamica, brž v sobico,
Od tega dne je le bila.	Da vidim jo ubožico.«

In šla sta tiho v sobico,
Je videl bolno Franico.

Nasproti mu skočila je,
In srčno poljubila je.
Na prsi skrila mu obraz,
In zdrava bila je tačas.

J. Rusin.

8. V samotah.

Lahna sapica pihlja,	Ah zdaj ptičice molče
Skozi veje hoj zelenih.	V svojih gnezdih opletelih.
Na stezicah osamljenih,	Od dreves, od trav zelenih
Mislím nate, ljubica.	Rosne kapljice vise.

Tu se je razlegala,	Jaz pa hodim sam,
Smeha polna govorica,	Lepše dneve preišlujem.
Da je plašna veverica	In ker tebe več ne čujem,
Po drevesih begala.	Več smejati se ne znam.

Dragotin Kette.

9. Njega ni.

Rože je na vrtu plela,	»Daj mi cvetko, dete zalo,
Pela pesemco glasno.	Da na prsi jo pripnem,
Živo v lice zarudela,	Za spomin, cvetico malo,
Ko je stopil on pred njo.	Predno v tuje kraje spem.«

Kito cvetja mu je dala,
S cvetjem dala mu srce.
Sama v vrtu je ostala,
On po svetu šel od nje.

Rože je na vrtu plela,
Pesmi pela je glasno.
Kaj, da vrta več ne dela,
Kaj ne poje več tako?

Deklica glavo poveša,
Vene obraz prej cvetoč,
Nekaj nje srce pogreša,
Solz jej potok lije vroč.

Čez ograjo vrtno gleda,
Mnogo mimo vre ljudi.
Deva bleda. —
Njega od nikoder ni!

Simon Gregorčič.

10. Še ena.

Zaljubilo se je solnce,
v gizdavo devojko Ano.
Pa poslalo troje snubcev k nji:

Prvi snubci — drobne ptičke.
Ana ptičke polovila.

Drugi snubci — rdeče rože.
Ana rože posadila.

Tretji snubci — zlati žarki.
Ana okna zagrnila.
A za okni Ano ljubil jaz,
sem mlad junak.

Drobne ptičke pesmi pele,
Rdeče rožice duhtele,
Žarki kukali skoz okno,
E kdor je junak!

Oton Župančič.

11. Moravska narodna.

Zabučale gore, zašumeli lesi,
Ah mladost ti moja, kam ušla si, kje si?

Ah mladost ti moja, kam si se zgubila?
Kakor da bi kamen v vodo potopila.

Časi mladi, neužiti krasi?
Mlada leta niso vžila sveta!

Kamen, še ta kamen v vodi se obrne,
Le mladost se moja, več nikdar ne vrne!

Oton Župančič.

12. Atila in ribič.

Razsut je in požgan Oglej.
Kralj Atila drevi naprej,
Ko burja ob obali,
Mori, podira pali . . .

»Naj vidi tudi tod zdaj svet,
Ob Adriji za mano sled.
Vse v moji je oblasti odslej,
Vse v moji lasti!

A kar se mi postavi v bran,
Pogine naj še tisti dan!
Porušite, požgite!
Po poti vse pobite!«

In dalje, dalje ko vihar,
Divja ob morju hunski car.
Pred njim ljudje bežijo,
Za njim vasi gorijo.

Pred njim je strah, drget, trepet,
Za njim je opustošen svet.
In mesta v razvalinah,
Gradovi v podrtinah . . .

Prijaha Atila nekoč,
Pred portič ribiški pod noč.
Sedi na iskrem vranu,
Pa gleda po pristanu.

Na nebu mesec plameni,
In morje pluska in šumi . . .
Star ribič sak izpira,
Pa v Huna se ozira.

»He starec, te ni strah pred mano,
Ne trepečeš plah? Veš kdo sem?
Gospodar tvoj, kralj Atila!
Vladar tvoj!

Če mignem, tudi tvoj pristan,
Izgine brž pod morsko plan,
In ti se zgrudiš v krvi,
Ne zadnji niti prvi!«

»Kaj, Ti si Atila? To znaš?
Z uničevanjem se bahaš?
Potem jaz več umejem,
Zato se ti le smejem!

Kdor le podira, ne bojim se ga,
Še manje ga častim.
Le kdor ustvarja, zida,
Junak je tak kaj prida!«

»Imej svoj čoln in svoj pristan!
Imej življenje!
Ti modrijan edini,
Ki na poti ga srečam svoji.«

Anton Aškerc.

